

"Spit roast"

Het gesprek ging over God en religie. Karel beweerde dat God sinds Nietzsche harstikke dood was en dat het geen zin had te proberen Hem weer tot leven te wekken. Zo dood als pierlala. Tararaboembiejee, de dikke domineeszoon, zat somber te knikken en te zuchten. Zijn bijnaam vond men te lang en werd meestal tot Taraboem ingekort. Het boek dat hij zojuist had uit gelezen lag voor hem op tafel. De roman van Eugenides ging over Amerikaanse studenten en het verhaal van een van hen, de theologie student Mitchell, had hij met speciale belangstelling gevolgd.

Karel praatte in op de jongen. 'De stank van Gods rottend lijk, dat al sinds Nietzsche in een verre staat van ontbinding verkeert, is niet langer te harden, die lijkenlucht hangt overal. Waarschijnlijk heeft God zelfmoord gepleegd. Ja, Hij moet ingezien hebben dat Zijn creatie één grote mislukking is geweest.'

Taraboem slaakte een nog diepere zucht. 'Ik begin eraan te twijfelen of ik echt wel theologie wil gaan studeren over een paar maanden. Als je dat verhaal van die Amerikaanse student hebt gelezen...'

'Hé, dat boek heb ik ook gelezen, nou ja, de helft er van,' zei Wanda, die net aan kwam slenteren. 'Eén en al droefenis en ellende, dat verhaal over die studenten. Ik wilde het boek lezen als een soort voorbereiding op de dingen die komen gaan, maar ik weet het niet hoor... Wat ik wel leuk vond was wat dat meisje zei over maagdelijkheid. Ze was nog maar één keer met een jongen naar bed geweest. Maar met de maagdelijkheid werkte het net zo als met een gaatje in je oor – als je er een poosje geen oorbel in stopt, groeit het gaatje weer dicht. Haha, die moet ik onthouden, dacht ik.'

'Het was een wanhoopsdaad van Hem,' stelde Karel, die niet naar Wanda had geluisterd. 'Het was te verwachten. Hij leed al tijden aan een posttraumatische stress-stoornis, PTSS, en heeft uiteindelijk de hand aan Zichzelf geslagen.'

'Het kan een lelijke vergissing blijken een roman te lezen speciaal met de bedoeling daar antwoorden te vinden op levensvragen,' mengde Babs zich in hun gesprek. 'Zo las ik een zogenaamd grappig boek van een bekende humoristische auteur, Howard Jacobson, over uitgeverij en schrijvers. Mijn beide zoons, een tweeling zoals ik jullie heb verteld, hadden het er over dat ze wilden schrijven, de een fictie en de ander geschiedenis. Daarvoor wilden ze hun eigen uitgeverij oprichten.'

'Klinkt als de schrijvende tweelingbroers Kossmann,' merkte de leraar Nederlands op, die achter haar stond.

'O, werkelijk? Misschien zijn mijn jongens op die manier op het idee gekomen. In ieder geval, als je dat boek van die Engelsman gelezen hebt, zou je nooit iets met schrijvers of uitgeverij te maken willen hebben – *a complete turn off*.'

Sue Xue kwam haastig de eetzaal binnen. Ze keek paniekerig om zich heen. Wanda vroeg wat er aan de hand was en men kreeg het slechte nieuws te horen dat er brand was geweest in het studentenhuis waar ze in het najaar een kamer zou krijgen. Nu moest ze voor zichzelf nieuw onderdak zien te regelen, maar hoe deed je dat vanuit Parijs? Moest ze het reisgezelschap verlaten en op de trein stappen en in haar eentje terug naar Nederland?

Er viel een sombere stilte. Iedereen dacht na.

'Arme Sue,' mompelde Wanda. 'Dat zoiets jou nu weer moet overkomen – ik kan me voorstellen dat je er door aangeslagen voelt: redeloos, reddeloos, radeloos.'

'Ledeloos, leddeloos, ladeloos,' prevelde Karel voor zich uit. Maar hij had meteen een goed idee. Leg het probleem voor aan Lange Hans, stelde hij voor. Reisleider Hans had immers overal goede contacten, ook in de universiteitsstad waar Sue Neerlandistiek zou gaan studeren. Sue haastte zich naar buiten om de reisleider te zoeken.

'Dat boek van Howard Jacobson,' herinnerde Babs zich ineens, 'daar kwam ik toch zoiets raars tegen... het heeft me een hele tijd bezig gehouden, het was iets nieuws voor mij... ik weet niet of ik het jullie wel kan vertellen... het is wel en beetje...'

'Tja, nu heb je iedereen nieuwsgierig gemaakt, nu moet je het ons vertellen,' zei de Belgijn beslist. 'We hadden toch afgesproken dat we vanalles aan elkaar zouden vertellen, vooral vrouwen onder elkaar, zoals in de Vrouwendecamerone?'

‘Oké, je hebt er om gevraagd... Ergens in die roman over uitgevers en schrijvers – Zoo Time, heet het boek – las ik iets over *a spit roast*. Een maffe vader nodigt zijn zoon de schrijver uit om een *spit roast* te hebben met de moeder van het gezin. Ik begreep het niet goed, ik dacht dat het om een traditionele Engels gerecht *roast beef* op zondag ging maar toen ik het boek in de Nederlandse versie in de bibliotheek op de plank zag staan zocht ik de passage op en toen stond er sandwich als vertaling van *split roast* en ik begreep dat het om een seksstandje ging. Thuis heb ik het op internet opgezocht en de bijbehorende pornografische beelden bekeken. Veel anale seks. Niks voor mij! Dat anale gedoe. Ik ken echt niemand die zoiets onnatuurlijks zou willen ondergaan. Twee mannen met een vrouw tussen hen in, hun manningen gelijktijdig in de voorbips en de achterbips van de vrouw, hoe bedenk je het. Maar er waren ook afbeeldingen van twee mannengeslachten gepropt in één vagina. Helemaal bizar! Ik had nog nooit van zoiets gehoord. En het ergste is nog dat ik had vergeten de geraadpleegde pornosite te wissen en dat dus mijn zonen te weten kwamen wat ik op het internet had opgezocht. Zal voor hen ook wel een vreemde gewaarwording zijn geweest. Ze waren toen nog maar net vijftien moet je weten en ik kon me niet voorstellen dat ze van zulke zaken af wisten.’

‘Ik heb daar ook nog nooit van gehoord,’ zei Karel verbaasd. ‘Arie, zoek dat eens op via je iPad, dat van die *spit roast*.’

Allen bogen zich over het scherpje van Arie.